

noget Forbud mod det kristne Ords Forkyndelse, imod at rokke den Overbevisning, der, indtil videre, holder disse Mennesker indenfor de Afkristnodes Rækker, — kun, at maaske Evnen til Argumenteren og Trangen til at belæres gennem Anskuelsesbilleder mere end igennem Talemaader, er bleven noget større siden „sidst“.

Endnu engang, alle disse Mennesker, hvem kun Milieu'ets Magt og tilfældig Omgang i sin Tid bragte til at afkristnes, for hvem maaske det mest velsignelsesrige og naturlige Skridt vilde være det, der bragte dem tilbage til kristent Samfund og til Kristendommen, fordi, naar alt kommer til alt, den Lære, der i det skønne Æventyrs Form kan gøre dem delagtige i de dybeste Sandheder, er den, der bedst forenes med deres aandelige Sundhed, yder dem, hvad de i dette Forhold trænge til, rige Stemninger og ikke Hjernearbejde, alle disse Mennesker, — hvis Tal maaske er meget større end man aner —, gælder dette Indlæg ikke.

De afkristnede Mennesker derimod, hvis Bortfjærnelse i sin Tid fra Kristendommen var en af al Magt overvejet Handling, hvem Spørgsmaalet om Kristendommens Sandhed fulgte fra Dag ind i Nat og under alle Forhold, fordi deres Væsens Art var en saadan, at deres Tænkeevne maatte ske Fyldest, hvis de selv skulde trives, der ikke fandt Kristendommens Formel tilfredsstillende til at løse Gaaderne, der endelig ikke var istand til at finde Æventyr sande *paa Grund* af deres Skønhed, *disse Mennesker kunne ikke mere uden Selvopgivelse træde ind i de Kristnes Samfund.*

A. B. ser ikke Sagen paa denne Maade. „Naar Livets Ubegribelighed . . . trænger sig ind paa Sindet, — saaledes omtrent udtrykker hun sig — og naar Mennesket bliver klar over, at „man ikke kan udholde at være Menneske uskadt, uden at man er til for Gud,“ saa maa dette, bør dette være ét med at kaste alt overbord, hvad der hæmmer Adgangen til Gud.

Siges der hermed, at en ny og højere Sandhed gaar op for Mennesket, hvorfor den „forhenværende“ Sandhed maa dø hen som en udbrændt Flamme? Nej, slet ikke; der siges kun, at Mennesket maa søge til Gud, *fordi* det ikke kan udholde Kvalerne, der ere forbundne med ikke at gøre det. Det er at fremføre en Slags Bevis, som kun i længst forsvundne Tider toges for gyldigt, nemlig Pinebænkens Bevis, i hvilket vel ingen i vor Tid ser noget Vidnesbyrd om Tilstaaelsens Sandhed, men kun om Menneskets Svaghed overfor Smærter, om Trangen til at befries fra Kvalerne, — Trangen til Lykke.